

WOJEWODA
WARMIŃSKO - MAZURSKI

PN.4131. 98 .2018

7. Koskuc'
28.02.2018
[Signature]

Olsztyn, dnia 23 lutego 2018r.

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XXXVIII/258/2018 Rady Miejskiej w Miłakowie z dnia 30 stycznia 2018 r. w sprawie ustalenia szczegółowych zasad ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych, udzielających schronienia osobom tego pozbawionym, w tym osobom bezdomnym, które miały ostatnie zameldowanie na pobyt stały na terenie Gminy Miłakowo w części dotyczącej § 2, § 8 - § 10 załącznika do uchwały.

Uzasadnienie

Rada Miejska w Miłakowie, działając na podstawie art. 18 ust. 2 pkt.15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 17 ust. 1 pkt.3, art. 48a i art. 97 ust. 1 i 5 ustawy z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017r., poz. 1769) podjęła uchwałę w sprawie ustalenia szczegółowych zasad ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych, udzielających schronienia osobom tego pozbawionym, w tym osobom bezdomnym, które miały ostatnie zameldowanie na pobyt stały na terenie Gminy Miłakowo, stanowiący załącznik do uchwały.

W opinii organu nadzoru, przedmiotowa uchwała, w zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia, podjęta została z rażącym naruszeniem prawa.

Stosowanie do art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej, rada gminy w drodze uchwały, ustala szczegółowe zasady ponoszenia odpłatności za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych.

W § 2 załącznika do uchwały, Rada uregulowała, iż „udzielenie schronienia następuje w formie przyznania miejsca noclegowego w ośrodku wsparcia na podstawie rodzinnego wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez pracownika socjalnego, podpisanego kontraktu socjalnego oraz decyzji administracyjnej wydanej przez kierownika MOPS w Miłakowie lub inną osobę upoważnioną”. Należy wskazać, iż norma kompetencyjna, w brzmieniu nadanym w art. 97 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej, nie stanowi materialnoprawnej podstawy do ustalenia przez Radę sposobu przyznania osobie uprawnionej świadczenia, w postaci

miejsca noclegowego w ośrodku wsparcia. O tym, że przyznanie świadczeń z pomocy społecznej następuje w formie decyzji administracyjnej i w jakich wypadkach przeprowadza się rodzinny wywiad środowiskowy, stanowi art. 106 ust. 1 i ust. 4 ustawy o pomocy społecznej. Natomiast kwestie dotyczące kontraktu socjalnego zostały uregulowane w przepisach art. 108, art. 11, art. 38 ust. 4a, art. 39a, art. 45 i art. 48aa ust. 2 ustawy o pomocy społecznej.

Należy wskazać, iż powtórzenie lub modyfikacja przepisów ustawowych jest sprzeczna z zasadą tworzenia aktów prawnych na podstawie i w granicach prawa, albowiem wprowadzenie powtórzeń regulacji ustawowej w aktach prawa miejscowego zaciera przejrzystość systemu prawnego i powoduje, że przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, a nie aktu hierarchicznie wyższego, z którego pochodzi. W orzecznictwie sądów administracyjnych wielokrotnie wskazywano, że powtórzenia i modyfikacje przepisów ustawowych w uchwałach, jako wysoce dezinformujące, stanowią istotne naruszenie prawa (np. wyrok NSA z dnia 16 czerwca 1992 r., sygn. akt II SA 99/92, wyrok NSA we Wrocławiu z dnia 14 października 1999 r., sygn. akt II SA/Wr 1179/98, wyrok NSA z dnia 6 czerwca 1996 r., sygn. akt SA/Wr 2761/95). Powtarzanie regulacji ustawowych, bądź ich modyfikacja i uzupełnienie przez przepisy uchwały może bowiem prowadzić do odmiennej, czy sprzecznej z intencjami ustawodawcy, interpretacji. W takim kontekście, powtarzanie i modyfikacje w uchwałach, przepisów zawartych w aktach hierarchicznie wyższych, należy uznać za niedopuszczalne.

W § 8 załącznika do uchwały, Rada Miejska w Miłakowie uchwaliła, iż „miesięczny koszt utrzymania, zasady regulowania odpłatności ustalone będą na podstawie porozumienia zawartego między Kierownikiem MOPS, a Kierownikiem Ośrodka Wsparcia na terenie którego przebywać będzie osoba skierowana”. Powołany przepis § 8 załącznika do uchwały jest sprzeczny z art. 97 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którym, „opłatę za pobyt w ośrodkach wsparcia i mieszkaniach chronionych ustala podmiot kierujący w uzgodnieniu z osobą kierowaną, uwzględniając przyznany zakres usług. Osoby nie ponoszą opłat, jeżeli dochód osoby samotnie gospodarującej lub dochód na osobę w rodzinie nie przekracza kwoty kryterium dochodowego”.

W § 9 załącznika do uchwały, Rada postanowiła, że „w szczególnie uzasadnionych przypadkach, osoby zobowiązane do ponoszenia opłat za pobyt w ośrodkach wsparcia lub mieszkaniach chronionych mogą być zwolnione na ich wniosek lub wniosek pracownika socjalnego z częściowej lub całkowitej opłaty. Zwolnienie przysługuje na czas określony i może nastąpić w przypadku:

1) strat materialnych powstałych w wyniku zdarzenia losowego bądź klęski żywiołowej,

- 2) konieczności ponoszenia zwiększonych, udokumentowanych wydatków na leki oraz niezbędnych artykułów sanitarnych,
- 3) wysokich i udokumentowanych kosztów związanych z leczeniem i rehabilitacją,
- 4) innych wysokich i uzasadnionych i udokumentowanych wydatków, z których wynika, że osoba nie jest w stanie ponieść odpłatności zgodnie z przyjętymi zasadami.”.

Należy wskazać, iż wyżej cytowany przepis art. 97 ust. 1 ustawy o pomocy społecznej, przewiduje jedynie obligatoryjne zwolnienie z opłat – w przypadku, gdy beneficjent nie przekracza kwoty kryterium dochodowego. Nie daje natomiast podstawy organowi wykonawczemu, jak też organowi stanowiącemu gminy, do zwolnienia bądź obniżenia opłat za pobyt w ośrodku wsparcia. Upoważnienia do dokonywania takich postanowień nie stanowi również norma kompetencyjna zawarta w art. 97 ust. 5 tejże ustawy.

Z uwagi na wyeliminowanie z obrotu prawnych postanowień § 9 załącznika do uchwały, koniecznym jest również stwierdzenie nieważności § 10 załącznika do uchwały, regulującego organy właściwe do wydania decyzji w przedmiocie częściowego lub całkowitego zwolnienia z opłat.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak we wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo wniesienia, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego

Sławomir Sadowski
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski

Otrzymują:

- 1) Przewodniczący Rady Miejskiej w Miłakowie
- 2) Burmistrz Miłakowa